

*”Jeg maler
mennesker
i bevægelse”*

Ann Lund er mundmaler. Hun har aldrig kunnet bevæge kroppen, men på lærredet er der altid gang i den. Mød en kvinde, som ikke ser sig selv som begrænset, men kaster sig ud i backpacking, børnefødsler og livet som selvstændig kunstner uden at tøve.

AF MARIE VARMING FOTO: SARA SKYTTE

Hovedet bevæger sig i små ryk. Kort efter i lange strøg. Ud af munden stikker en pensel, som danser fint hen over lærredet på bordet, hvor en engel og en storbykvinde tager form og farve i hinandens selskab.

Bag penslen sidder Ann Lund, som er mundmaler og 43 år. Lige siden hun blev født, har hun ikke været i stand til at røre sin krop.

– Jordemoderen kom til at dreje mig under fødslen, så nerverne blev beskadiget. Jeg kan godt føle, men jeg kan ikke røre mig, fortæller Ann, da hun har lagt penslen på bordet.

OPVOKSET MED KÆRLIGHED OG SJIPPETOV

Hun sidder i sit lille hus på Holmen i København. Cirka 15 kvadratmeter med lille køkken, stole, et bord og et mindre udvalg af Anns billeder på væggen. Rundt

om Ann går hendes hjælper Therese, som sørger for kaffe, småkager, og at penslerne ligger, som de skal, for at Ann kan nå dem. Udenfor ligger skibene i havnen, og græset strækker sig grønt mellem de gamle militærhuse.

– Det var min mand, der fandt det her hus. Vi syntes, det var perfekt til mig, siger Ann, som er fuldtidskunstner, selv om hun skulle omkring drømmestudiet som socialrådgiver, inden hun overgav sig til kunsten.

– Jeg tegnede allerede som barn. Især gymnastikopvisninger, for min søster dyrkede meget gymnastik. At sidde og tegne på sidelinjen var min måde at være med.

Efterhånden blev motiverne dog alle mulige former for bevægelse blandt andet balletdansere, og billederne på væggen taler deres tydelige sprog: Kvinder, der går i høje hæle, kvinder, der stopper op, kvinder, der mødes på gaden.

Ann er vokset op med kærlighed, og

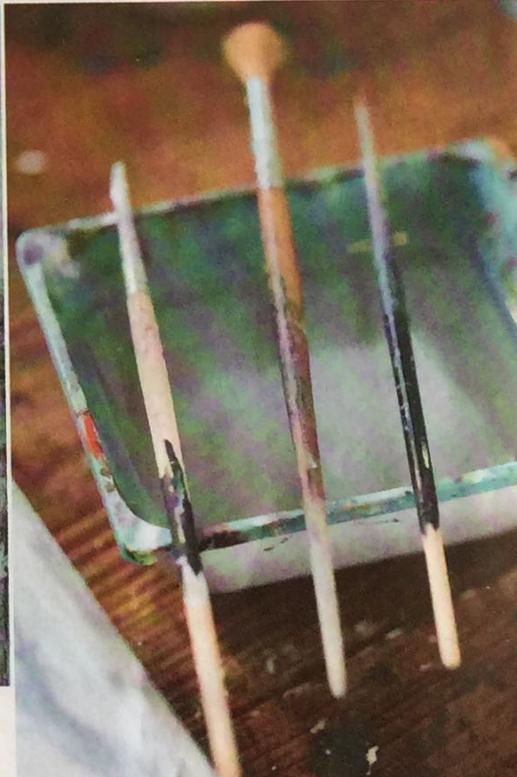
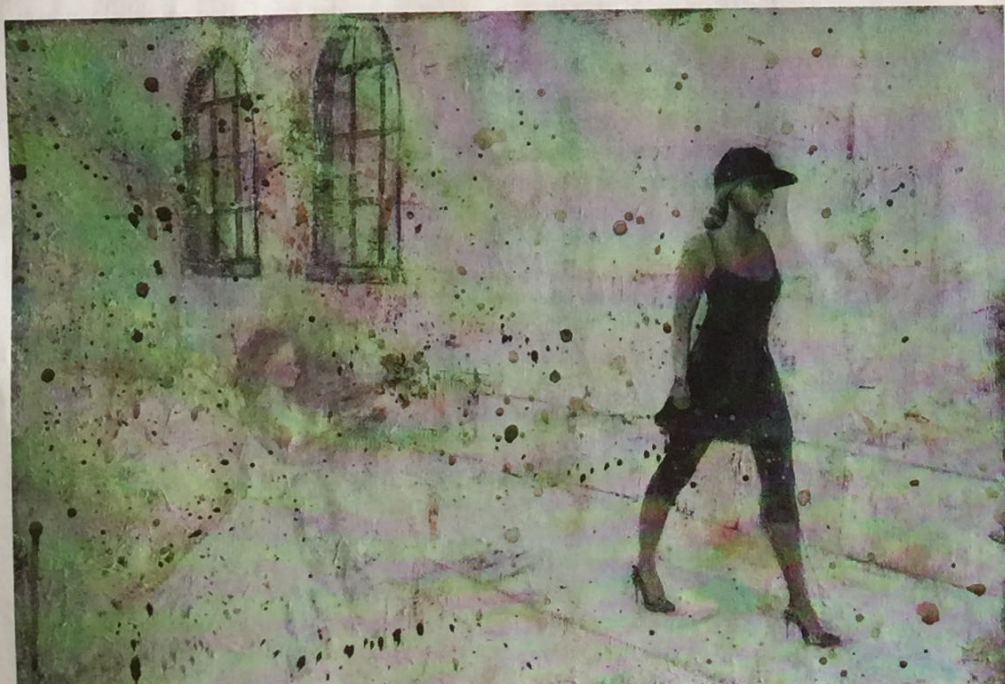
hendes forældre har fra begyndelsen fortalt hende, at hun er lige så meget værd som alle andre.

– Jeg ønskede mig for eksempel et sjippetov, selv om jeg jo ikke kunne sjippe, ligesom de andre, siger Ann med et smil.

– Men jeg kunne holde det i hånden, og så kunne en anden stå og svinge det nede i den anden ende, og mine venner kunne sjippe i det. Mine venner var altid søde til at finde en måde, jeg kunne være med på, fortæller hun.

EN KÆMPE MULIGHED

Da Ann kom i skole, kæmpede hendes forældre først og fremmest en brav kamp for, at hun kom i en almindelig folkeskole og dernæst for, at hun kunne få en kørestol, så hun kunne komme ud og holde frikvarter med de andre børn. Senere var hun backpacker sammen med tre veninder. De fire piger tog af sted ud i verden, og veninderne skiftedes til at hjælpe Ann med →

1. Det er Anns mand, som er arkitekt, der har fundet og indrettet det lille hus på Holmen til Ann. Her maler hun cirka tre gange om ugen, og der er også tekøkken og plads til hendes hjælper. 2. Therese er en af Anns faste hjælpere. Hun skal både hjælpe hende om morgenen med at lægge makeup, skifte ble på Anns yngste datter og hjælpe med at finde de rigtige farver frem på paletten. 3. Ann tror på engle. Både dem, der er over os og usynlige for de fleste, men også de engle, som ligger i os selv. Et opmuntrende ord eller et smil mellem mennesker. Det er engle for Ann og hendes yndlingsmotiv.

det praktiske som for eksempel at vende hende om natten.

Det var alt sammen noget, Ann tog til sig, og som ung begyndte hun at læse til socialrådgiver, for kørestolen skulle ikke forhindre hende i at få et job som alle andre. Men hun malede fortsat på hobbyplan, og da hun en dag blev spurgt, om hun ville udstille sine billeder hjemme i Nordjylland, sagde hun ja. Det greb om sig.

– Først kom der nogen og spurgte, om de måtte skrive om mig i avisen, så kom et blad. På et tidspunkt kom den danske direktør for Mund- og Fodmalende Kunstneres Forlag og fortalte mig om deres arbejde. De tilbød mig et stipendiat i 1998, som jeg takkede ja til.

– Men på den betingelse, at jeg samtidig kunne arbejde som socialrådgiver. Det var jo min drøm lige der, og jeg forstod endnu ikke, hvad det var for en kæmpe mulighed, de tilbød mig. De ville betale mig for at dygtiggøre mig og give mig penge, så jeg kunne købe kurser og materialer. Jeg havde hele tiden haft maleriet på sidelinjen, og først flere år senere, da det gik op for mig, at jeg kunne leve af min hobby, opgav jeg jobbet som socialrådgiver.

Ann blev associeret medlem af den

verdensomspændende organisation Mund- og Fodmalende Kunstnere i 2005, og i 2007 var hun fuldgældigt medlem. Det betyder, at hendes værker reproduceres forskellige steder i verden og sælges som de julekort, vi også kender fra Danmark.

At Ann er blevet en del af organisationen, betyder, at hun er sikret en indkomst resten af sit liv. Det er hun glad for, men hun skal også arbejde for sagen, så hun sidder i sit lille hus cirka tre dage om ugen, når hun ikke har travlt med udstillinger, konferencer og produktion af billeder og kort.

MOR TIL TO

Hjemme i lejligheden – få hundrede meter fra huset, hvor Ann arbejder – bor hun med sin mand og deres to døtre på seks og to år samt bonusdatteren Viola. Som så meget andet i livet anede Ann ikke, om hun kunne føde to børn med en krop, der ikke kan bevæge sig, men da det gik meget godt med den første, kastede hun sig for et par år siden ud i det igen, så hun er nu mor til to døtre, som hun passer i så høj grad, hun kan.

– Det er mine hjælpere, der gør det, jeg ikke selv kan. Når de for eksempel skifter min datter, sidder jeg helt tæt ved og

kilder og snakker med hende. Pigerne skal vide, at det er mig, der er deres mor, og det er mig, der tager beslutningerne i huset, forklarer Ann med fast stemme.

For Ann har hendes fysiske handicap aldrig måttet begrænse hende, og hvis der er noget, der kan få den spinkle kvinde op i det røde felt, så er det, når andre prøver at gøre det.

– Jeg tilmeldte mig engang et kursus på en kunstske i Aarhus. Jeg havde undersøgt på forhånd, at der var adgang for kørestol, men jeg skrev det alligevel til dem på forhånd, at de skulle være klar over det. Det skulle jeg aldrig have gjort, siger Ann og kigger ned på sine ben.

For skolen skrev tilbage, at de ikke kunne hjælpe en kvinde med Anns behov. De var ikke vant til at kommunikere med ”den slags mennesker”, og der var hverken plads til hjælper eller kørestol på skolen.

– Jeg blev rasende og klagede. Det endte faktisk med, at kommunen lagde sag an mod skolen, som fik en næse.

– Da jeg endelig blev tilbudt kurset, havde jeg altså mistet interessen.

– Jeg har udfordringer, men jeg har ikke begrænsninger, og jeg finder altid en måde at løse tingene på. Man skal bare bruge sin fantasi. ●